

Η ΠΟΛΗ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗ

Χωρίς άμφιβολία τούτη ή ζωγραφική δουλειά του Π. Βασιλειάδη πού καλύπτει τὰ τελευταία 3 χρόνια έχει μιά θεματική συγγένεια μ' ένα μέρος τῆς δουλειᾶς τοῦ ἴδιου ζωγράφου φτιαγμένης τὸ '70.

Ἡ πόλη καί τὰ στοιχεῖα τῶν χώρων τῆς ἀποτελοῦν καί πάλι τὸ ἀντικείμενο τοῦ ἐνδιαφέροντός του, ὅμως ἀπὸ μιά θέση διαφορετικῆ, ἀπὸ μιά σκοπιά πού οὔτε τὴν ἀπόσταση μιάς μικροσκοπικῆς θεώρησης κατωχρώνει, οὔτε τὴν ἀναλυτικὴ μέριμνα μιάς πλησιέστερης διερεύνησης ὑποδηλώνει.

Ἐ ζωγράφος περιφέρεται μέσα στὴν πόλη.

Οἱ σειρές τῶν οἰκοδομῶν, οἱ δρόμοι, τὰ αὐτοκίνητα, τὰ σήματα τῆς τροχαίας, οἱ γιγαντιαῖες σκιές τῶν κτιρίων, οἱ ἀντανακλάσεις μέσα στὰ κρύσταλλα, οἱ στό βάθος ἀπρόσωπες φιγοῦρες ἀποδίδονται ἀπὸ τὴ σκοπιά τῆς ἀντίληψης τῆς ὑποταγμένης σὲ μιά ἀναγκαῖα καθημερινότητα.

Οἱ γωνίες τῆς θέασης ἀντιστοιχοῦν σὲ συνηθισμένες θέσεις στὶς ὁποῖες ἔχει βρεθεῖ ὁ καθένας μας: στὴ στάση τοῦ λεωφορείου, μέσα στὸ αὐτοκίνητο, στὴν ἄκρη τῆς διάβασης, στὶς γωνίες τῶν δρόμων.

Ἡ διασταύρωση τῆς ἀνθρώπινης ματιᾶς μὲ τὸ χῶρο πολλές φορές ἀποδίδει ἀποτέλεσμα παραπλήσιο μὲ φωτογραφικὸ ἐνσταντανέ, τέτοιο πού ἀντιστοιχεῖ σὲ μιά στιγμιαία ἀντίληψη καί πού κλείνει μέσα του μιά σταματημένη κίνηση. Ἐπ' αὐτὴ τὴν ἀποψη οἱ χῶροι τοῦ ζωγράφου δὲν ἀποτελοῦν ἓνα θέαμα ἀντίκρου. Ἀποτελοῦν ἓνα σύνολο ἀπὸ στοιχεῖα πού ὄντας σὲ ζωντανὴ ἀναλογία μὲ τὴν πραγματικότητα συγκροτοῦν ἓνα περιβάλλον πού μᾶς ἔχει καί τὸ ἔχουμε ἀφομοιώσει καί πού ἔχει ἐλαχιστοποιήσει τὴ δύναμή μας νὰ τοῦ ἀνισταθοῦμε.

Αὐτὴ τὴ ματιὰ πού στέκεται συνηθισμένη μέσα στοὺς δρόμους ἀποδίδει μὲ τὴ ζωγραφικὴ του ὁ Βασιλειάδης. Τὴν ἀποδίδει σὰν γεγονός καί σὰν μιά στάση πού δὲν ἐμπεριέχει κανένα στοιχεῖο αὐτοκριτικῆς τῆς γιὰ τὸν ἀπλό λόγο ὅτι τέτοιο δὲν ὑπάρχει.

Στὶς τελειωμένες προσόψεις τῶν κτιριακῶν ἀθροισμάτων σπιτία περασμένης ἐποχῆς δὲν παρεμβάλλονται καί ἡ γεωμετρία τῶν δρόμων δὲν θίγεται ἀπὸ οἰκοδομικὰ ὑπολείματα τοῦ παρελθόντος. Ἡ κοινωνικὴ διευκόλυνση ἔχει καταργήσει τὰ στοιχεῖα τῆς νοσταλγίας. Ὁ Βασιλειάδης ζωγραφίζοντας πιστοποιεῖ μιά κατάσταση καί ἀκόμα ἂν θέλουμε, ζωγραφίζει καί τίς δυνατότητες πού ἡ ἴδια αὐτὴ ἡ κατάσταση ἐμφανίζει ἀπέναντι στὸν ἑαυτὸ τῆς τὴ δεδομένη στιγμή.

Ὅμως ὑπάρχει καί ἓνα δεῦτερο σκέλος στὴ δουλειὰ τοῦ Βασιλειάδη. Εἶναι οἱ κατασκευές του πού ἀποτελοῦν μιά σύνδεση ζωγραφικῆς καί γλυπτικῆς καί πού προσφέρονται στὸ μέγεθος τῆς παλάμης. Εἶναι τὰ σπιτία τῆς ζωγραφικῆς του, βγαλμένα ἀπὸ τοὺς πίνακές του, λυτρωμένα ἀπὸ τὴν ἐνταξὴ τους σὲ μιά πραγματικὴ καί αὐστηρὴ γεωμετρία. Μεταθετὰ καί εὐκόλα στοὺς συνδυασμοὺς τους ὑπακούουν στὸν θεατὴ προσφέροντάς του τὴν αἴσθηση τῆς παντοδυναμίας ἐνός παιδιοῦ, πρὶν οἱ συμβάσεις τὸ βραχυκυκλώσουν πρὶν οἱ προδιαγραφές ἐνός «προορισμοῦ» ἀκρωτηριάσουν τὸν ψυχισμό του.

Θεοτόκης Ζερβός

ῦμος 13cm, 1976